

วันที่ ๑๔ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๖๓

ผู้อุทธรณ์

เจ้าพนักงานท้องถิ่น

อุทธรณ์นี้ ผู้อุทธรณ์ดำเนินการซ่อมรถ ณ บ้านเลขที่ ๔๑/๑๖๕ หมู่บ้านพรธิสาร ๘ ซอยที่ ๑๓ หมู่ ๑ ตำบลคลองเจ็ด อำเภอกลองหลวง จังหวัดปทุมธานี ได้รับคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ ปท ๗๔๗๐๑/๕๑๒ ลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๖๓ โดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ มีคำสั่งให้แก้ไขและระงับเหตุรำคาญ ซึ่งผู้อุทธรณ์ไม่เห็นด้วยและขอให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์เพิกถอนคำสั่งดังกล่าว

เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกคำสั่งเมื่อวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๖๓ ผู้อุทธรณ์ยื่นขอใช้สิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์เป็นหนังสือลงวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๖๓ โดยกรมอนามัยได้รับเรื่องเมื่อวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๖๓ ดังนั้น ผู้อุทธรณ์ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์ภายใน ๓๐ วันนับแต่วันทราบคำสั่ง จึงมีสิทธิอุทธรณ์ได้ตามความในมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ได้มีหนังสือถึงคู่กรณีและหน่วยงานตรวจสอบข้อเท็จจริงสังกัดกรมอนามัย ครบกำหนดส่งข้อมูลวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๖๓ โดยมีผลการดำเนินการดังนี้ ๑. มีหนังสือที่ สธ ๐๙๔๕.๐๕/๖๙๗๗ ลงวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๖๓ แจ้งการดำเนินการในการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ถึงผู้อุทธรณ์ให้เพิ่มเติมข้อมูลหรือพยานหลักฐานอื่น ซึ่งผู้อุทธรณ์มีหนังสือลงวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๖๓ เพิ่มเติมข้อมูลหรือเอกสารหลักฐาน ๒. มีหนังสือที่ สธ ๐๙๔๕.๐๕/๖๙๗๖ ลงวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๖๓ ขอให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นจัดทำคำชี้แจงแก้คำอุทธรณ์ ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นมีหนังสือที่ ปท ๗๔๗๐๑/๖๓๔ ลงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๖๓ ชี้แจงแก้คำอุทธรณ์กรณีให้แก้ไขและระงับเหตุรำคาญ ๓. มีหนังสือที่ สธ ๐๙๔๕.๐๕/๖๙๗๘ ลงวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๖๓ ขอความร่วมมือศูนย์อนามัยที่ ๔ สระบุรี ตรวจสอบข้อเท็จจริงในการอุทธรณ์คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ซึ่งศูนย์อนามัยที่ ๔ สระบุรีมีหนังสือที่ สธ ๐๙๑๔.๐๗/๑๓๗๗ ลงวันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๖๓ ขอส่งผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงกรณีอุทธรณ์คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นและมอบหมายให้นางสาวศิริพร พูลทอง ตำแหน่งนิติกร เข้าชี้แจงในที่ประชุมคณะอนุกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ครั้งที่ ๓๓-๑๑/๒๕๖๓ เมื่อวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๖๓

คณะกรรมการ...

คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ได้ตรวจพิจารณาเอกสารหลักฐาน รวมถึงกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับที่เกี่ยวข้องเรียบร้อยแล้ว มีประเด็นอุทธรณ์ที่ต้องวินิจฉัย ดังนี้

ผู้อุทธรณ์กระทำการช่อมรดก ณ บ้านเลขที่ ๔๑/๑๖๕ หมู่บ้านพรธิดาสาร ๘ ซอยที่ ๑๓ หมู่ ๑ ตำบลคลองเจ็ด อำเภอกลองหลวง จังหวัดปทุมธานี ได้มีประชาชนร้องเรียน เจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงลงพื้นที่ตรวจสอบข้อเท็จจริงและได้ทำหนังสือแจ้งให้ผู้อุทธรณ์แก้ไขและระงับเหตุรำคาญ ต่อมาผู้อุทธรณ์ได้รับคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ ปท ๗๔๗๐๑/๕๑๒ ลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๖๓ โดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มีคำสั่งให้ผู้อุทธรณ์แก้ไขและระงับเหตุรำคาญ โดยให้ระงับการช่อมรดก ภายใน ๗ วัน นับตั้งแต่วันที่รับคำสั่ง

ผู้อุทธรณ์ได้ทำหนังสืออุทธรณ์คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นยื่นต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ลงวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๖๓ กรณีดำเนินการช่อมรดกซึ่งส่งผลให้เกิดเสียงดังซึ่งเป็นการรบกวนประชาชนที่อยู่อาศัยใกล้เคียงอันเป็นเหตุให้เกิดเสียงที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพตามความในมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ว่า ๑) ข้อเท็จจริง องค์การบริหารส่วนตำบลคลองเจ็ด กล่าวอ้างว่า ผู้อุทธรณ์ดำเนินการช่อมรดกก่อให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญและยังอ้างว่าได้ส่งเจ้าหน้าที่ลงพื้นที่ตรวจสอบและพบว่า ผู้อุทธรณ์ช่อมรดกและยอมรับว่ากระทำการช่อมรดกบ้าง ของบุคคลที่รู้จักบ้างเป็นครั้งคราว โดยไม่อาจหาค่าเฉลี่ยระยะเวลาในการช่อมรดกได้ หากคำนวณค่าเฉลี่ยเป็นรายเดือน บางเดือนก็ไม่ได้มีการช่อมรดก บางเดือนมีการช่อมรดกเพียง ๑ - ๒ ครั้ง แต่ผู้อุทธรณ์ไม่เคยพบเจ้าหน้าที่ในเวลาดำเนินการช่อมรดกเลย การที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นระบุในคำสั่ง เจ้าพนักงานสาธารณสุข พบว่า ผู้อุทธรณ์ได้ดำเนินการช่อมรดกนั้น จึงเป็นการใช้ความรู้สึกละโม้ข้อเท็จจริง ๒) องค์การบริหารส่วนตำบลคลองเจ็ด ระบุว่า การดำเนินการช่อมรดกของผู้อุทธรณ์ก่อให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง ผู้อุทธรณ์ไม่ทราบว่าผู้อยู่อาศัยข้างเคียงที่ระบุในคำสั่งเป็นใครบ้าง และไม่มีหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ชัดเจนว่าการดำเนินการช่อมรดกก่อให้เกิดเหตุรำคาญแก่ผู้อยู่อาศัยใกล้เคียงใครบ้าง มีลักษณะอย่างไร เหตุรำคาญเป็นกรณีใดบ้าง หากการกล่าวหาว่าการกระทำของผู้อุทธรณ์ก่อให้เกิดเหตุรำคาญทางเสียง แสง กลิ่น องค์การบริหารส่วนตำบลคลองเจ็ดต้องมีพยานหลักฐานที่เป็นไปตามหลักวิชาการ เช่น ในเวลากลางวันค่าเสียงดัง เฉลี่ย ๘ ชั่วโมง จะต้องดังไม่เกิน ๘๐ เดซิเบล เอ ผู้อุทธรณ์จึงไม่ทราบว่าองค์การบริหารส่วนตำบลคลองเจ็ดใช้หลักเกณฑ์ใดวัดเหตุรำคาญ ๓) ข้อกฎหมาย เมื่อพิจารณาพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๒๕ ที่บัญญัติว่า ในกรณีที่มีเหตุอันอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อยู่อาศัยใกล้เคียงหรือผู้ที่ต้องประสบเหตุนั้น ดังต่อไปนี้ ให้ถือว่าเป็นเหตุรำคาญ (๔) การกระทำใด ๆ อันเป็นเหตุให้เกิด กลิ่น แสง รังสี เสียง ความร้อน สิ่งมีพิษ ความสั่นสะเทือน ฝุ่นละออง เหม่า เถ้า หรือกรณีอื่นใดจนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ มาตรา ๒๖ ที่บัญญัติว่า ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจห้ามผู้หนึ่งผู้ใดมิให้ก่อเหตุรำคาญในที่หรือทางสาธารณะหรือสถานที่เอกชนรวมทั้งระงับเหตุรำคาญ มาตรา ๒๘ ที่บัญญัติว่า ในกรณีที่มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในสถานที่เอกชน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งจากข้อบัญญัติดังกล่าว พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม กำหนดเงื่อนไขในการใช้อำนาจของเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่จะออกคำสั่งให้บุคคลระงับเหตุรำคาญนั้น ต้องปรากฏข้อเท็จจริงเป็นที่ยุติว่าเหตุรำคาญตามมาตรา ๒๕ เหตุใดเหตุหนึ่งก่อน เจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงมีอำนาจตามมาตรา ๒๕ และมาตรา ๒๘ เป็นเงื่อนไขหนึ่งของขอบเขตอำนาจเจ้าหน้าที่ที่จะออกคำสั่งทางปกครอง ดังนั้น หากไม่ปรากฏข้อเท็จจริงดังกล่าว เจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่มีอำนาจที่จะออกคำสั่งแต่อย่างใด มิเช่นนั้นการใช้อำนาจของเจ้าพนักงานท้องถิ่นเป็นการใช้อำนาจนอกเหนืออำนาจ บิดเบือนการใช้อำนาจ การกระทำของเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่ระบุไว้ในคำสั่งดังกล่าวนั้น เห็นได้ว่า หากพิจารณาตามถ้อยคำในคำสั่ง การใช้อำนาจของเจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่ชัดเจนเพียงพอที่จะให้ผู้อุทธรณ์ทราบได้ว่า ก่อให้เกิดเหตุรำคาญในลักษณะใด เนื่องจากมาตรา ๒๕ กำหนดลักษณะของเหตุรำคาญ

ถึง ๕ ลักษณะ นอกจากนี้กรณียังไม่มีข้อเท็จจริงตามมาตรา ๒๕(๔) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม การออกคำสั่งพิพาทไม่ชอบด้วยกฎหมาย คือ คำสั่งดังกล่าวถือว่าเป็นคำสั่งทางปกครองที่กระทบสิทธิของผู้อุทธรณ์ และตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้กำหนดหลักเกณฑ์ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นผู้ออกคำสั่งต้องให้ผู้อุทธรณ์ได้มีโอกาสดำเนินการขอเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตนถือเป็นหลักกฎหมายที่เจ้าหน้าที่ถือปฏิบัติ คำสั่งทางปกครองที่พิพาทจึงไม่ชอบด้วยกฎหมายเพราะไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๕ ขอชี้แจงเพิ่มเติมอีกว่า การจัดส่งคำสั่งที่พิพาทให้ผู้อุทธรณ์นั้น เมื่อประมาณเดือนมิถุนายน ๒๕๖๓ มีหนังสือจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นจัดส่งไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ แต่ผู้อุทธรณ์ไม่ได้ลงชื่อรับเอกสารไว้ แต่เพื่อนบ้านได้ลงรับเอกสารไว้ ผู้อุทธรณ์ได้ส่งคืนเจ้าพนักงานท้องถิ่นเนื่องจากเห็นว่าการส่งเอกสารนั้นไม่ชอบด้วยกฎหมายตามมาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๕ เจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงส่งคำสั่งทางปกครองโดยใช้วิธีปิดหนังสือตามมาตรา ๗๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๕ เมื่อวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ ไว้ที่บ้านของผู้อุทธรณ์ ผู้อุทธรณ์จึงมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งนี้ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ขอให้เพิกถอนคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ ปท ๗๔๗๐๑/๕๑๒ ลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๖๓

เจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ทำคำชี้แจงแก้คำอุทธรณ์ว่า ๑. การที่ผู้อุทธรณ์ยอมรับว่ามีการซ่อมรถของตนหรือเพื่อนที่รู้จักบ้างเป็นบางครั้ง(ไม่อาจหาค่าเฉลี่ยของระยะเวลาการซ่อมรถได้) กล่าวคือ หากคำนวณค่าเฉลี่ยเป็นรายเดือนบางเดือนก็ไม่มีการซ่อมรถ บางเดือนมีเพียง ๑-๒ ครั้ง และการที่ผู้อุทธรณ์ไม่เคยพบเจ้าหน้าที่ในเวลาซ่อมรถนั้น ขอชี้แจงว่า ในวันและเวลาที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกตรวจสอบข้อเท็จจริงไม่ประจักษ์แก่สายตาว่าผู้อุทธรณ์ทำการซ่อมรถจริงเนื่องจากการซ่อมรถเป็นบางครั้งเจ้าหน้าที่ไม่อาจเฝ้าตรวจสอบได้ตลอดเวลาว่ากระทำการซ่อมรถเป็นเวลาใด ทั้งไม่เคยมีผู้ใดแจ้งว่าผู้อุทธรณ์กำลังกระทำการซ่อมรถอยู่ และเจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่ได้ใช้ความรู้สึกมโน แต่พิจารณาจากการสอบถามจากเพื่อนบ้านใกล้เคียงในขณะที่พบเวลานั้น ๒. การที่ผู้อุทธรณ์กล่าวอ้างว่า เจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่ระบุในคำสั่งว่าผู้อาศัยข้างเคียงเป็นใครบ้าง ขอชี้แจงว่า ผู้ร้องไม่ต้องการเปิดเผยชื่อ และเจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่ทราบเหตุระหว่างบุคคลดังกล่าว เพียงได้ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่เท่านั้น และการที่ผู้อุทธรณ์กล่าวอ้างว่า เจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่เคยมีหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ว่าการซ่อมรถนั้นก่อให้เกิดเหตุรำคาญแก่ผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง ขอชี้แจงว่า ไม่มีหลักฐานทางวิทยาศาสตร์แต่อย่างใด เนื่องจากไม่มีเครื่องวัดความดังเสียง หากมีก็ไม่อาจทราบได้ว่าควรไปวัดค่าระดับเสียงในเวลาใด ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เหตุรำคาญ หมายถึง เหตุหนึ่งเหตุใดอันอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนของประชาชนผู้ที่อยู่อาศัยใกล้เคียง ซึ่งมีสาเหตุมาจากการกระทำดังต่อไปนี้ (๔) การกระทำใด ๆ อันเป็นเหตุให้เกิดกลิ่น แสง รังสี เสียง ความร้อนสิ่งมีพิษ ความสั่นสะเทือน ฝุ่น ละออง เขม่า เถ้า หรือกรณีอื่นใด จนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นใช้หลักเกณฑ์ตามความหมายของเหตุรำคาญ ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม กล่าวคือ การกระทำใดของผู้อุทธรณ์อันเป็นเหตุให้เกิดเสียงอันอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนของประชาชนผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง การกระทำของผู้อุทธรณ์ก่อให้เกิดความเดือดร้อน คือผู้ร้องเรียนนอนไม่หลับเมื่อได้ยินเสียงซ่อมรถทำให้พักผ่อนไม่เพียงพอและบุคคลในครอบครัวขาดประสิทธิภาพในการทำงานและการเรียน ซึ่งบ้านของผู้ร้องเรียนอยู่บริเวณใกล้เคียงกับบ้านของผู้อุทธรณ์ ประกอบกับการวินิจฉัยเหตุรำคาญที่ทำการด้วยการสัมภาษณ์ สอบถามข้อมูลสิ่งแวดล้อมจากประชาชนที่อาศัยอยู่บริเวณใกล้เคียง หรือสถานที่เกิดเหตุ ร้องเรียน และแหล่งที่เป็นสาเหตุของข้อร้องเรียน ได้แก่ ที่ตั้งของสถานประกอบกิจการ ในการวินิจฉัยเหตุรำคาญ กล่าวคือ ที่ตั้งของบ้านผู้อุทธรณ์เป็นหมู่บ้านจัดสรร ลักษณะบ้านเดี่ยว อยู่ติดกันในซอย หากพิจารณา ไม่สมควรแก่การกระทำการซ่อมรถ จากข้อโต้แย้งคัดค้านคำสั่งของผู้อุทธรณ์ในปัญหาข้อกฎหมาย หากพิจารณาถ้อยคำในคำสั่งการใช้อำนาจของเจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่ชัดเจนเพียงพอที่จะทราบได้ว่าก่อเหตุรำคาญในลักษณะใด

ขอชี้แจงว่า ตามคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่ ปท ๗๔๗๐๑/๕๑๒ ลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๖๓ ถ้อยคำในคำสั่งชัดเจนเพียงพอที่วิญญูชนสามารถทราบได้ว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน และผลเป็นอย่างไร กล่าวคือ เจ้าของบ้านเลขที่ ๔๑/๑๖๕ หมู่บ้านพรอิสาร ๘ ซอย ๑๓ หมู่ที่ ๑ ตำบลคลองเจ็ด อำเภอกลองหลวง กระทำการช่อมรณบัตรเป็นเหตุเสี่ยงดังรบกวนแก่ผู้อยู่อาศัยใกล้เคียงและอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ จากการตรวจสอบผู้ร้องเรียนมีอาการนอนไม่หลับทำให้พักผ่อนไม่เพียงพอ บางครั้งต้องทานยานอนหลับ สาเหตุมาจากเสียงการช่อมรณของผู้ותרณ์ หากยังเกิดการกระทำเช่นนี้เรื่อย ๆ อาจเกิดภาวะโรคอื่นขึ้น เช่น โรคเครียด ความดันโลหิตสูง ๓. การที่ผู้ותרณ์อ้างว่า การออกคำสั่งพิพาทที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ขอชี้แจงว่า กระบวนการออกคำสั่ง เมื่อวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๖๓ โดยมีผู้ร้องเรียนร้องต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น และได้ลงพื้นที่ตรวจสอบจากนั้นได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ותרณ์ปรับปรุงแก้ไขแต่ผู้ותרณ์ไม่ปฏิบัติตามในการปรับปรุงแก้ไขดังกล่าว ต่อมาผู้ร้องเรียนได้ร้องเรียนไปยังศูนย์ดำรงธรรมอำเภอกลองหลวง เจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบ และได้ลงพื้นที่ตรวจสอบอีกครั้ง จากข้อมูลผู้ร้องเรียนได้ติดตามและให้ข้อมูลว่ายังมีการช่อมรณและก่อให้เกิดเหตุรำคาญอยู่ เจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงออกคำสั่งให้ระงับการช่อมรณ ๔. การที่ผู้ותרณ์อ้างว่า ประกอบอาชีพขายผักสด ผลไม้ ซึ่งต้องอาศัยรถ การออกคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นทำให้ผู้ותרณ์เดือดร้อนเนื่องจากต้องนำรถไปซ่อมและเสียค่าใช้จ่าย เจ้าพนักงานท้องถิ่นขอชี้แจงว่า หากผู้ותרณ์ต้องการช่อมรณสามารถนำไปซ่อมบริเวณที่เหมาะสมมากกว่าที่บ้านซึ่งเป็นที่พักอาศัย และเป็นแหล่งชุมชน และการที่กล่าวอ้างว่า เจ้าพนักงานท้องถิ่นจัดส่งคำสั่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ ผู้ותרณ์และบุคคลในบ้านไม่ได้ลงชื่อรับ แต่เพื่อนบ้านลงรับและส่งมาให้ผู้ותרณ์ ไม่ได้เปิดอ่านจึงส่งกลับคืนให้เจ้าพนักงานท้องถิ่น เนื่องจากการส่งเอกสารที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายนั้น ขอชี้แจงว่า การส่งเอกสารดังกล่าวนั้นชอบด้วยกฎหมายแล้วตามมาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

ศูนย์อนามัยที่ ๔ สระบุรี รายงานผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงว่า จากข้อมูลการสอบถามผู้ร้องเรียน พบว่า ช่วงต้นเดือนมกราคม ๒๕๖๓ แจ้งให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าบ้านของผู้ותרณ์ดำเนินการช่อมรณภายในหมู่บ้านก่อให้เกิดเสียงดังและมีกลิ่นเหม็น เจ้าพนักงานท้องถิ่นลงพื้นที่ตรวจสอบแต่ไม่พบผู้ותרณ์เนื่องจากช่อมรณไม่เป็นเวลาที่แน่นอน และจะกระทำการช่อมรณของตนและของบุคคลที่นำมาให้ซ่อมทำให้นอนไม่หลับส่งผลกระทบต่อสุขภาพและต้องทานยาเพื่อให้นอนหลับ จากการช่อมรณในเดือนสิงหาคม ๒๕๖๓ ทำให้ผู้ร้องเรียนไปพบแพทย์ในเดือนตุลาคม ๒๕๖๓ ทานยาช่วยในการนอนหลับ ยาช่วยคลายกล้ามเนื้อ บรรเทาอาการสาเหตุจากกล้ามเนื้อหดเกร็ง และยาช่วยระบบประสาท และจากการสอบถามข้อมูลผู้อาศัยโดยรอบสถานที่เกิดเหตุทางทิศเหนือและทิศตะวันออก พบว่า มีการช่อมรณจริง แต่ไม่ทุกวัน การช่อมรณดังกล่าวไม่ก่อให้เกิดเสียงดังรบกวนแต่อย่างใด ส่วนบ้านทางทิศใต้ให้ข้อมูลว่าผู้ותרณ์ช่อมรณของตนอาทิตย์ละ ๑ ครั้ง มีรถคันอื่นมาให้ซ่อมประมาณเดือนละ ๒ คัน ช่วงเวลาการซ่อมตั้งแต่เวลา ๐๙.๐๐ - ๑๖.๐๐ น. ก่อให้เกิดเสียงดังรบกวน ความเห็นเจ้าหน้าที่ตรวจสอบพบว่า วันที่ลงพื้นที่ตรวจสอบไม่มีการกระทำการช่อมรณพบเห็นเพียงอุปกรณ์ช่อมรณ และปั้มลมที่ก่อให้เกิดเสียงดังรบกวนและการช่อมรณดังกล่าวยังไม่สามารถระบุได้ชัดเจนว่าเป็นเหตุเดือดร้อนรำคาญ หรือไม่ อย่างไรก็ตามเนื่องจากข้อเท็จจริงยังไม่มีพยานหลักฐานเป็นที่ประจักษ์ในเรื่องความถี่ในการช่อมรณ ระยะเวลาในการช่อมรณ หลักฐานทางวิทยาศาสตร์ อีกทั้งหลักฐานการลงตรวจสอบของเจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่พบการกระทำที่ก่อให้เกิดเหตุรำคาญ มีเพียงรูปภาพจากผู้ร้องเรียนให้เห็นถึงรถของบุคคลอื่น

ประเด็นที่หนึ่ง ในขณะที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกคำสั่ง การช่อมรณของผู้ותרณ์ก่อให้เกิดเหตุรำคาญเสียงดังรบกวนแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียง ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม หรือไม่ อย่างไร

จากข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ותרณ์กระทำการช่อมรณ ณ บ้านเลขที่ ๔๑/๑๖๕ หมู่บ้านพรอิสาร ๘ ซอยที่ ๑๓ หมู่ ๑ ตำบลคลองเจ็ด อำเภอกลองหลวง จังหวัดปทุมธานี เมื่อวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๖๓ มีผู้ร้องเรียน

ต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่ได้รับผลกระทบเสียงดังจากการซ่อมรถ ต่อมาวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๖๓ เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีหนังสือแจ้งให้ผูุ้ธรณ์ดำเนินการแก้ไขกรณีร้องเรียนการซ่อมรถส่งเสียงดังรบกวน ภายใน ๓ วัน หรือโดยทันทีที่ทำให้ ภายหลังจากที่ผูุ้ธรณ์ได้รับหนังสือแล้วปรากฏต่อมาภายหลังว่ายังไม่มีแก้ไขและระงับเหตุรำคาญแต่อย่างใด ต่อมาวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๖๓ เจ้าพนักงานท้องถิ่นลงพื้นที่ตรวจสอบอีกครั้ง ก็ไม่พบผูุ้ธรณ์กระทำการซ่อมรถ และการลงพื้นที่ไม่สามารถระบุได้ว่าการกระทำการซ่อมรถของผูุ้ธรณ์ก่อให้เกิดเหตุรำคาญจริงหรือไม่ เนื่องจากไม่มีหลักฐานทางวิทยาศาสตร์เป็นที่ประจักษ์ มีเพียงการสอบถามพยานสิ่งแวดล้อมเท่านั้นที่จะอ้างได้ว่าการกระทำการซ่อมรถของผูุ้ธรณ์ก่อให้เกิดเหตุรำคาญเสียงดังจริง จากการรายงานผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงของศูนย์อนามัยที่ ๔ สระบุรี พบว่า วันที่ลงพื้นที่ตรวจสอบไม่มีการกระทำการซ่อมรถพบเห็นเพียงอุปกรณ์ซ่อมรถ และป๊มลมที่ก่อให้เกิดเสียงดังรบกวนและการซ่อมรถดังกล่าวยังไม่สามารถระบุได้ชัดเจนว่าเป็นเหตุรำคาญ หรือไม่ อย่างไร เนื่องจากข้อเท็จจริงยังไม่มีพยานหลักฐานเป็นที่ประจักษ์ในเรื่องความถี่ในการซ่อมรถ ระยะเวลาในการซ่อมรถ หลักฐานทางวิทยาศาสตร์ อีกทั้งหลักฐานการลงตรวจสอบของเจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่พบการกระทำที่ก่อให้เกิดเหตุรำคาญ มีเพียงรูปภาพจากผู้ร้องเรียนให้เห็นถึงรถบุคคลอื่น จึงรับฟังได้ว่าขณะที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกคำสั่ง ที่ ปท ๗๔๗๐๑/๕๑๒ ลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๖๓ การกระทำการซ่อมรถของผูุ้ธรณ์ไม่ก่อให้เกิดเหตุรำคาญแก่ผู้อยู่อาศัยใกล้เคียงตามความในมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

ประเด็นที่สอง คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ ปท ๗๔๗๐๑/๕๑๒ ลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๖๓ มีคำสั่งให้แก้ไขและระงับเหตุรำคาญ โดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่ อย่างไร

พิจารณาแล้วเห็นว่า การที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกคำสั่งที่ ปท ๗๔๗๐๑/๕๑๒ ลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๖๓ โดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มีคำสั่งให้แก้ไขและระงับเหตุรำคาญ เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เมื่อผูุ้ธรณ์ไม่ปฏิบัติตามหนังสือแจ้งให้แก้ไขและระงับเหตุรำคาญภายใน ๓ วัน จากเจ้าพนักงานท้องถิ่นเพื่อระงับเหตุรำคาญ แต่การกระทำการซ่อมรถของผูุ้ธรณ์ไม่อาจจะระบุเป็นที่แน่ชัดได้ว่าก่อให้เกิดเหตุรำคาญจริง หรือไม่ เมื่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นอาศัยเพียงการสอบถามข้อมูลสภาพแวดล้อมรายบุคคล และไม่มีหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ (เครื่องวัดค่าระดับเสียงดังรบกวนหรือผลตรวจวัดค่าระดับเสียงดังรบกวน) มายืนยันว่าการซ่อมรถของผูุ้ธรณ์ก่อให้เกิดเหตุรำคาญเรื่องเสียงดังรบกวนจริง และอาจก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพ หรือมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีวิตของประชาชนจึงทำให้ไม่มีน้ำหนักเพียงพอในการนำมาพิจารณาการออกคำสั่งให้ระงับการซ่อมรถ ดังนั้น คำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕และที่แก้ไขเพิ่มเติม ให้ระงับการซ่อมรถภายในระยะเวลาที่กำหนด จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

อย่างไรก็ตามการกระทำการซ่อมรถของผูุ้ธรณ์เป็นกรณีที่ไม่ต้องขออนุญาตเนื่องจากไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่ามีลักษณะที่เป็นการค้า หากมีการกระทำการซ่อมรถในเวลากลางคืนซึ่งเป็นเวลาที่ไม่เหมาะสมอาจก่อให้เกิดเหตุรำคาญได้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นต้องแนะนำ หรือหามาตรการในการซ่อมรถโดยกำหนดระยะเวลาในการซ่อมรถ หรือเห็นว่าสมควร ให้แก่ผูุ้ธรณ์เพื่อไม่ให้ก่อให้เกิดเหตุรำคาญเรื่องเสียงดังรบกวนได้แต่ถ้าปรากฏต่อมาภายหลังว่าผูุ้ธรณ์กระทำการซ่อมรถในลักษณะที่เป็นการค้า เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะต้องให้ผูุ้ธรณ์มาดำเนินการยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ที่กำหนดไว้ในข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลคลองเจ็ด เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๕๗ เพื่อให้ผูุ้ธรณ์ปฏิบัติได้ถูกต้องตามกฎหมายที่กำหนด และกฎหมายที่เกี่ยวข้องต่อไป

ด้วยเหตุดังกล่าวข้างต้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๖/๒ แห่งพระราชบัญญัติการ
สาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม จึงมีคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งอุทธรณ์คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น
ที่ ปท ๗๔๗๐๑/๕๑๒ ลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๖๓

๑๕๖ ๖๖๐๑

(นายदनัย ธีวันดา)

รองอธิบดีกรมอนามัย

กรรมการและเลขานุการ

ทำหน้าที่ประธานกรรมการพิจารณาอุทธรณ์

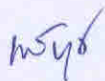
ลายมือชื่อกรรมการและเลขานุการคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์

(นายพิทยา ปราโมทย์วรพันธุ์)
ผู้แทนกรมควบคุมมลพิษ
กรรมการ

(นายวรฉัตร วิรัชลาภ)
ผู้แทนกรมปศุสัตว์
กรรมการ

(นางสาวนารีนุช กลั่นแก้ว)
ผู้แทนกรมโยธาธิการและผังเมือง
กรรมการ

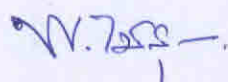
(นางปิยธิดา สุภรัตนชาติพันธุ์)
ผู้แทนกรมโรงงานอุตสาหกรรม
กรรมการ

(นายณัฐศักดิ์ ดีศรี)
ผู้แทนกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น
กรรมการ

(นายพลธรรม ปันต๊ะ)
ผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด
กรรมการ

(นางพรพรรณ ไ้ม้สุพร)
กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ

(นายพิศิษฐ์ วัฒนสมบูรณ์)
กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ

(นายศุภมล ศรีสุขวัฒนา)
กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ